

GVOZDENA GORA

ivan novaković

GVOZDENA GORA

Ivan Novaković

Crni dosije - san

Vrag je ponovo nestao u istom snu.
Službenici su proslavljali osvajanje nove filijale.
Otvorio sam vrata ćelije okružene memljivim štamparijama.
Posvuda alpaka, strojevi i erupcije antimona.
Magnetna privlačnost leluja vazduhom.
Posmatrao sam mrtve reke radijuma,
Kosmos i patnju pobačene ideje,
Sopstvenog dvojnika, u kovčegu dosijea.
Ponovo rođenog u silosima Službe.

Lepotu sveta nisam razumeo više,
Samo olovo samice i tamničkih časova.
Duši se otkrivala dubina pod koprenom Severnjače.
Režim Ustanove bio je besprekoran,
Poput atomskog časovnika,
Koji uvek pokazuje tačno vreme.

Neko je potpisivao formule periodnog sistema,
Formulare sa žigom Zveri.
On Sam se igrao nevidljivom mrežom mržnje-
Bogovi kiše udarali su pečate.
Svetlost se jedva probijala između srebrnih
Armada.
Vazduh je tamneo ametistom smrznute sutrašnjice.
Vreme je postojalo samo kao srastanje složenih kristalnih formi,
U dubini zemlje.

Radio signali su odzvanjali šupljinama odjeka,
Antracitnim čaurama ugljenisanih osećanja.
Prozori od cigala prelivani su vodom sa nespazivih svodova,
Mazutne dirke,
Šifre i zarđala kašika - nekadašnji trofej jednog vojvode.

Na deseti dan prvog meseca, zalutao sam u napušten rudnik.
Prah preostalog vremena taložio je slojeve.
Okamenjene zenice ruda hvatale su mlinove misli.
Moja sudbina se, kao obešeni čovek, čekrkom izvlačila
Na čudnovatom lancu.
Mnoštvo sveća plamsalo je podno vešala.
Oko staklenih tornjeva prožetih žicom,
Raspadala se noć, pregolema i usamljena.
Sred urušenih štambilja istorije,
Izranjale su različite biste.
Na nebu, lažnim sjajem blistaju formulari
Pravilnika.

Papiri se odvajaju od jedne okovane knjige,
I lebde prazninom -
Knjige koju je diktirao On - Guverner,
Koji je hodao okeanima u osvit.
Okeanima koji su progutali kontinente u samo jednom danu,
Dok je noć gasila sunca.
Sada je zora obasjala mora,
Vatrenu knjigu do poslednjeg slova,
Prepustivši zvezdama da sijaju
Dok traje svet.

Probudio sam se kao petrolej zapaljen na suncu.

* * *

Iz dubine pustoši
Rađam se
Da bih postao novo Sunce
Pozdravljaju me daleke planete
i planine na njima
Utonule u mir.

U srži mi gori vatra
što ne zna za kraj
i teret vremena.
Zavodnički šapat mraka
Odjekuje među ogledalima
Zvezda.
Lek je nađen u počinuloj svetlosti
Maglina
I pesmi mora
U njihovim srcima.

* * *

Dok teku reke gromova
Trajem kao crni kamen
Kao zemlja, blaga i svemoćna
Kao san beskraj
Pod severnim svetlom
Kao hiljadu godina slutnje
I plamen spasa
Od žara ovog sveta.
Preplaviće me zlatna ponornica
Povratiću oteti mi dar-
Novi život bez seni i tame
Novi život Istoka sunčanog

Kao što je bilo na početku
Svih dana.

* * *

U času bez noći,
Vatra se pali-
Skrivena luč istine u ranjenom srcu.
Moje kosti satrvene su u bitkama.
Moje lice je isklesano vreme.
Moj dah- istorija leda
U dubokoj šumi
Za mnom ostaje čađavi trag.
Posmatram gavrana
Dok svija gnezdo-
Lepotu i sklad.
Kasna jesen ponovo govori
Izmaglica sanja snove bez ljudi
Stoletno drveće
I ponovo nađeni spokoj
U nadi, visoko, visoko na nebu.

* * *

Iza bure
Ostali su korov i mak
Pustoš istorije i poneki svetac
Da pričaju bajku
O stvaranju sveta,
Nekom drugom Suncu
I vaskrslim zvezdama.

Iza bure

Preostao je sedi kamen
Nakon hiljada godina i uzaludnosti
Proročanstva.
Iza bure
Više nas biti neće
Tako gordih, visokih, uspravnih.
Iza bure radijuma i težine rata
Ranili smo Sunčeva pleća
Ne znajući, nikada više...

* * *

Vulkani eona
Neprekidno rade.
U bolu Sunčevog srca
Rađa se novi svet
Lica koja prolaze
Iz života u život
Uče nas praskozorju
I težini ponora
Kao glasnici na konjima brzim,
Uz večito isti pergament.
Sva pitanja
Ostaju bez odgovora
Lica palih vojnika
Reže sutrašnjica.
U magmi Iskona
Zemlja nas iskupljuje.
Postavljene zasede
Uzimaju danak.
Na kraju, sasvim na kraju
Ono što prolazi iščezava
Pod snegom odlučujućeg jutra.

* * *

Verujemo
Da će naš krik
Imati odjeka u večnosti.
Tako protiču naši dani
Sred strnjišta bezdana
U koji padamo slepi.
Izgubljeni rajeви
Mrve se pod kopitama
Crnih konja
Jer vera bez vizije
Ne spasava niti jednog učenika.

* * *

Vreme je oganj.
Prostor je nada
Da je i vreme prostranstvo.

* * *

Krajnji mir je pustara
Pod dvostrukom dugom
Srca Sunca.

* * *

Pravi čovek
Ne gleda očima svetine.
Njegove su oči
Zraci Sunca u rađanju.

* * *

Tišina je ispunjenje.
Zvuk je korak.
Prazvuk je zaštita.
Zaštita je rajsko stanje.

* * *

Umetnost je stanje pobune
Protiv lanaca ovog sveta.
Ona je suživot u večnom.

* * *

Njeno ime ima pet slova
Vatrenim pismenima u krv utisnuta
Žig na čelu čoveka
Koji se u nju zagleda
Srce joj je ledom okovano
U njemu prebiva um Večernjače
Što sve prozire.
Svemoć u veličanstvu zime
Dok horizonti nestaju
U kiši boje slonovače
Njen dah je Mesečeva sen
Davno znani trans
Poslednji čovekov bol
U kiši boje slonovače....

* * *

Na bojnem polju
Krv je ponovo pobedila
Vetar je nosio kugu
A gavranovi pevali u jatima
Nisam mogao izdržati teret dana
Okrenuo sam se Mesecu i noći
Hodao sam među stoletnim stablima
Upijajući njihovu skrivenu svetlost
Bežao od zveri krijući se u pećinama
Ali bez šapata iza sebe
Vreme je prolazilo
Zimu sam dočekaao sam, u peščari
Pomolio se vetru sjedinjen
S olujnim oblacima
Daleko, daleko u nebesima...

* * *

Opčinjen
Prešao sam dalek put
Do usamljenog svetlila
Svetionika na kraju sveta
Obasjanog polarnom svetlošću
Tu sam ti predao sve što sam imao
U duhu urastao u koren leda
Opčinjen
Tvoj lik sijao je svetom vatrom
Što nikad ne gasne
Nisi pobedila sudbinu
Ali si me ostavila da budem čuvar
Tihe uspomene
Na časove proleća

I miris lipe
Čuvar
Svetionika na kraju sveta...

* * *

Uz titravu sveću
I crni hleb
Provodim dane u svojoj kolibi
Na rubu dvostrukih duga
I stare močvare
Sakriću se pored korena idirota
Podno pesme barskih ptica.
Izbegao sam glib savremenosti
Pustinjaštvo je jedina uteha
Družim se sa vilama
I nevidljivim vatrama
U predvečerje
Jednog dana, iščeznuću,
Rasprostrt u prostranstvo sveta
Materija će postati duh
Koji ne zna za granice
Bodljikavih žica i smrtonosni napon
Već slobodno hodi
Kao patrijarh od pre svih vera
Sin začet od neba
U srcu zemlje...

* * *

U svetoj reci
Uklesao sam svoju sudbinu
Dogoreva i poslednja cigareta

Zveri su otišle na počinak
Čuje se samo huk sove
U daljini
Na istoku
Izlazi Mesec.
Ponovo osećam hladnu vatru
U srcu
U svetoj reci
Njegov odsjaj zove
Spremam se na novi put
Kroz šume, šume, šume...

* * *

Sedeo sam u tišini
Kada je glasnik došao
U semenkama kužnjaka
Sagledavam živote
Koje su pregazili vekovi
Ležim u tišini
U dubokoj šumi.
Osluškujem kišu
Koja se ne može probiti
Kroz granje.
Ostajem zauvek mlad
Zakopan u miru, potpunom miru
Postajem kamen
Što stoji i peva nemu pesmu
Svuda je svetlost,
Svetlost noći,
Čarobna, tamna, sjajna
Srebrna...

* * *

Zurim u vodu,
Iz koje dopiru glasovi vila.
Dan je oblačan.
Sunce se skrilo pod rastinje
I utonulo u podmorje.
Senke vladaju u šumama.
Gavran tiho romori
Na usamljenom proplanku.
Koprena sumraka
Lagano se spušta.
Mesec urezuje srebro
U sećanje.
Uz koren mandragore
Putujem do zvezda
I nazad
U novu zoru, novi dan...

* * *

Nikad više neću biti isti
Jer sam izgubio i poslednju partiju.
Tonem u blato bezbrojnih lica
Još jedan udarac pijukom
U iskonu prosečnosti.
Bol u stomaku
Je dete spaljeno u obruču napalma.
Uništeno je sve
Što smo nekad znali kao dobro
Kurve i zveri imaju mnoga lica
Ostani hladan i večna tajna
Biće Tvoja.

* * *

Ledeni kozorog
U bezvremenom snu
Nad rekom ponornicom
Sneva Sunce koje je kentaur probo
Ugljenom strelom.

U njegovom srcu
Boravi kraljica snega
I kad utrne sve
Ona zavodi sinove ljudi
I duše im ugasi
Prokletstvom večnim.

Odbio sam njenu ruku
Žig zime i varljivi smeh leta
Koje bukti u plamenu Meseca.
Znam sve
Dane što će doći
I biću poražen silama
Svega sveta.

Utonuću u suton
Kao mramorni kip.
Probudiću se u gradu vukova
Kao glad i krvava zemlja
Kao ljubav koje više nema
Kao nož i pakao i kraj.

Na visokom stubu
Pozdraviću smrt i reći joj hvala
Što si verovala u mene,

Kraljice snega u tmini
Jer sam kletvu preobratio u beskraj...

* * *

Jedem zemlju
Misleći na nebo
Živim na stubu
Išiban kišom
Odbacio sam svet
Zarad večne sreće
Vidim, slušam, osećam
Ropstvo je tako daleko
Sam i oslobođen
Reči, pokreta, krvavog žiga
Urastam u Sunce
Zaboravljen od smrti
Zauvek zaboravljen, ali
Među onima koji se sećaju...

* * *

Sjaj leda
Zaslepio je moje srce
Pehar zla
Rastočio mi utrobu
Pljunuo sam ti ime
Kome se mole seni
Odlazim sa buktinjom mržnje
Kuju ću ugasiti na obalama blaženih
Iza smrti, sećanja, zaborava, surovosti
Koraćaću zelenim zemljama
U vitražima osvita.

Bez crkava prokletstva
I rituala laži
Vulkana suza
I erupcija nemoći
Naše duše će se konačno razdvojiti.

* * *

Kraljice snega
Ugasio sam u sebi plamen mržnje
Nisi ga zaslužila
Sagoreo sam okeane bola
I pretvorio ih u rajsku kišu.
Ispod duge
Sačekaću na poslednji čas
Izbrisavši crnu iz svog života
Kad mi telo postane
Sav zvezdani svod.

* * *

Pesak sipa vreme
U peščaniku istine
Ljubav je neostvarena
Spas – ko to zna,
Na raskršću svemira i zemlje.
Težina sveta
Vuče me pod led.
Ostaju samo nepregledna
Prostranstva snega.
Smrt- nepobedivi protivnik
Oblaci- nada novog rođenja
Tvoje telo- grobnica za neoprezne

Udaljavam se žurno
Trčim u belinu praskozorja
Samoća će otpečatiti tajne
A drveće biti sagovornik
Kome ću se uvek vraćati
I nakon što pređem reku zaborava
Postaću drvo,
Uraslo u mir, mir večiti...

* * *

U senci crvenog džina
Kosmički orao kljuje ti jetru.
Zakovan za pepeo trenutka
Proživljavaš istinu bola
Svoja rođenja
Ne pamtiš više
Godine su pojele vakuum
I tužbalicu zvezda
Na kraju svih eona
Ostalo je trpljenje i nada
Da ćeš ponovo sijati.

* * *

U srči olova
Utonuo sam u okean.
Grad prekriva vetar patine,
Od ušća Oba ili Jeniseja.
Palim cigaretu.
Tišina, i miris
Ključalog srebra.
Na prozoru sedi gavran.

Palim novu cigaretu.
Sada sam u obskom zalivu-
Logoraš što vreba priliku za bekstvo.
Radoznalo posmatram žitelje
Ogromnog poluostrva Jamal.
Gulazi, zatvori, kaznionice.
Sve u carstvu leda
Što nekima postalo je večnost.
Dogoreva i poslednja lojanica.
I iznova, palim cigaretu.
U svojoj sobi, sam
Sa senima što mi nikad mira
Dati neće,
Jer zima, doba je večne tuge...

* * *

Zora je obasjala ravnice.
Opija se krvlju bojišta.
U daljini,
Ukazuje se treptaj minareta.
Dolazi novo doba,
A u snove - kose oči
I duboke reke.
Vojske marširaju
Belih očiju
Koje su videle
Atomske eksplozije
Ruke su ugljenisane od zlodela
Nijedan blagoslov
Ne može ih oprati
Svaki čovek
Postaje general noći

Rođen da vlada
Bez milosti
U svetu potpuno bez milosti.

* * *

U pozni čas
Dok pišem ove redove
Ruka sama maršira.
Pod diktatom bojišta
Bijem još jednu bitku.
Zemlja se trese
Ukazuje se grobnica
Veća od Evrope
Veća od sveta
Sada smo sahranjeni ja i ti
Kao živi mrtvaci
Pod zemljom zakopani.
Hrvemo se za ostatke hleba
Preostale od trpeze vladara
Za olovo isteklo iz njihovih
Srdaca
Za žar u polju i seni pustoline
Za učmalost gradova koja je nepromenljiva
Za povike revolucionara u agoniji
Zar je zbilja takav
Naš novi svet,
U kome niko nema ni kuće ni kućišta
U kome novci zla kuju kovnice
A đavoli služe nebesku liturgiju?
Da, zar je zbilja takav svet
Kad primismo žig zveri
I bacismo Boga u plamenove

Zar je zbilja takav svet
U kome se iz snova budimo sa krikom
Zar je zbilja takav svet
Gde se jezici unazad govore
A narod ima kamene lobanje
Zar je zbilja takav svet
Gde vlast daje bogovima carevo
A ljudima otima božje
Zar je zbilja takav svet
U koji sam bačen
U ljubavi dvoje običnih ljudi
Koje više nema, nema zauvek
U kome više nema mene
Zauvek...

* * *

Pod nebom sutona
I trnjem palog Meseca
Postoji zemlja
U kojoj vladike
Grešnije od samih vladara
Daju oprost
U kojoj cigare tame
Pružaju sekunde spasa
Gde mislioci jedu
Sušene ostatke mahovine

Zemlja u kojoj reč znači pogubljenje
A damare srca
Proždire prosečnost
U kojoj se ne razaznaje dan
Od najdublje noći

A luč sija samo u plamenu
Detinjstva
Zemlja gde se reke šampanjca
Ulivaju u slivnike privilegovanih kvartova
Gde je prošlost zaboravljena
A budućnost već na izmaku

O, zemljo teška i prokleta!
Sinovi tvoji svi su izginuli
Izginuli, da ih se ne seti niko
Zemljo, pod svodom leda
Zadavljena.

* * *

U ruci držim čašu
Od najfinijeg stakla
Punu pelina
To se moje sutra bori
Da dospe u stomak
Gde ga čeka potres i grč.

U ruci držim čašu
Od najfinijeg stakla
Nijedna ljudska ruka
Nikad je više
Napraviti neće
Ispada mi na mermerni pod.
Krhotinama ne vidim kraj.
Možda ću ih u nekom snu sakupljati
Dok traje svet?
Ah, gresi prošlih dana-
Šapat đavola koji se lažno predstavlja.

Posmatram čašu
Dok mi u ruci
Postaje pepeo.
Prsti mi pretvaraju stvarnost
U ugalj antracit

Potpuno sam sam
Na ulici od mermera
Gde snevaju kipovi i biste
Ne vidim kraj, kraj sna
Samo tišinu kamena i isklesane
Mišice i glave
Tako precizno
Kao rad Velikog Arhitekta

Ispijam čašu
U njoj je bila kukuta
Vidim čopore pacova
Osećam njihovu mokraću
Dok umirem u mramornom gradu
Ležeći na bledom kamenu
Kraj mene je čaša
Od najfinijeg muranskog stakla
Koji je izlio On Sam-
Čaša sudbine koja ti oduzima sve.
Iščezavam u magli.
Čaša i dalje ostaje tu...

* * *

Samleven mačem prinude
Upućujem ti poslednje zbogom
Dok ležim u krevetu
Bez nade da se još jednom podignem
Moje oči su među gorskim visovima
A telo nestaje.

U susednom stanu
Neko je upalio televizor.
Užasan prizor
Tera me da nastavim
I razvejem koprenu zaborava
Da prizovem kišu
Što protiviće se svetu patnje
Prodirem u zenicu oka
Teroriste- vladara
Nema razlike
U sudaru pojmova
U osmehu deteta
I generalisimusa u paklu
U prvom bolu izgubljenih igračaka
I bezglave vatre što sve guta
Nema razlike
Između svinjca i trona
Da, kada smo poklali sve
Leševi sedaju za mašine
Vodeći nas na put
U zemlje gde postoje
Samo topionice
I metali surovosti
Dok se hiljadama puta
Okrećemo oko istih zvezda

Ponovo i ponovo
Uzalud.

* * *

On

U zemlji na jezerima
Gde ostrva plove u suton
I teku velike reke
A dvostruke duge krase nebo
Jednog dana pojavio se on
Mednim glasom rekao-
Svi za mnom
I svi su pošli
On je došao na veliku goru
Pogledao u dubine i objavio:
U ovoj ću pećini sagraditi
Svoj dvorac
Skočio je i skončao.
Otada, jedan po jedan
Idemo za njim
Dvorac je postao palata Plamena
Svakog dana sve nas je više
Živimo samo skok niz liticu
Ekstaza kraja je poseta dobrom domaćinu
Koji će nas zaključati
I gostiti do kraja sveta.

* * *

Odlazim iz tvog stana
Prilično prazan
Reči koje smo lomili
Mrve se u tresetu
Neiskazanih osećanja
U mojoj duši
Duva ledeni vetar
Raznoseći podsećanje na časove
Spokoja i sreće

Koračam ulicom
Prilično prazan
Na postavljena pitanja
Ne ukazuju se odgovori
Ulazim u tramvaj
Nosi me u deo grada
U kome sam potpuni stranac
Vešto izbegavam lokalne mangupe
Iako s pivom u ruci.

Stižem u luku.
Došao je da traži posao-
Neko će šapnuti podsmešljivo
Ili nešto progundati sebi u bradu
Jer u rodnom gradu
Nisam dobrodošao.

* * *

Anđeo osvete
Iskovao je moj put
Od krajeva davno znanih

Gde Sever peva
Do užarenih polja
Mačevima išibanih.
Istorija širi svoja krila
Da primi novu verziju stvarnosti

Preko venaca Pamira
Do obala Kalkute
Preko ruske stepe
Do Drejkovog prolaza
Širi se svetlost
Na sve četiri strane
Nikog da primi u svetost.

I osećam, znam
Dok ovom tamnom stazom hodim
Da nema mesta ni vremena
U kome bih da se rodim
Skršena su vrata citadele
Ovog grada
Kraj dveju reka tuge.

Katkad sanjam ptice
Što u srcima nose mapu sveta
Ali došao je čas
Da Saturn u žetvu krene
Da proguta decu svoju
I kamen stanac
Poslednji obrok i pogibelj

Pogledaj, oslušni, osmotri
Šta će ti reći nebesa
Od hiljada smrti zemlja se potresa

Na sram i porugu
Ovog našeg roda
Kraj eona starih
I početak novog goda.

I već umoran sasvim
Smrti kucam na vrata
Gde je počinak, a gde sen
Nastupajućeg rata?
Tako usamljen razmišljam
U večernji čas
Što za neke tek tren je,
A stvarnost za sve nas...

* * *

Zdravo,
Ime mi je Bog.
Da li me se sećaš
Dok u ponoć
Kolješ u planini,
Dok sa vešala
Skidaš sitne provalnike,
Dok gutaš reke šampanjca
Začinjene još vrelim srcima,
Da li me se sećaš?

Da li me se sećaš
Kad se od proroka u gubavca
Preobražavaš,
Kada ti od laži krv postaje boje nafte
A glas rika izbezumljene zveri
Kada crtaš simbole

Koji su putokaz za večiti led,
Da li me se sećaš?

Da li me se sećaš
Kada postaješ pošast svetu
A živu vodu pretvaraš
U smrtonosan otrov.
Čoveče, stani!
Oduvek sam postojao ja
I oduvek si postojao ti
Primi me kao prosjaka
U svoj jalovi dom
U svoja mučilišta
U svoje logore za kažnjenike,
Primi me
U sam svoj pakao
Zaćaran sam u palom svetu
Oslobodi me,
Namesto da me toliko vređaš.
Da, da li me se uopšte sećaš,
Ti koji se klanjaš
Glasovima noći
Ili- paljbi teške artiljerije.
Tek ponekad, kao sasvim mlad
Zablistaš u kapi rose
Na jutarnjem suncu
Hodaš po vodi
Šiban vihorom i mrazevima
I pitaš se- kada, kada ću ti doći?
Ja sam sakat na obe noge
Jedna je zemlja, druga nebo
Sanjar sam pokopan u tebi
Sruši branu na reci zlata

I poteći ću tvojim venama
Kao prijatelj koji se ne odriče
Nikad
Koliko puta si me prezreo do sada,
Da li, da li ćeš me se setiti bar na sekund
Pre nego što te barka odnese
Preko mora, ivice sveta
Preko reke Lete
Gde plovi Haron, glasnik mračni.
Čak i tamo, na kraju sasvim tužnom
Osvetliću ti put da se jednoga dana vratiš
O, čoveče, da li, da li me se sećaš?

* * *

Sve što dotaknem
Pretvara se u kamen
Il' olovo slano od suza
Sve što dotaknem
Tone u bezdan
Gde blistaju rubini mraka
Sve što dotaknem
Sija od prokletstva
U pećinama gde sunce
Nikada ne doseže
Sve što dotaknem
Plovi brodom usuda
Na morima koje
Niko video nije
Sve što dotaknem
Pretvara se u njen lik
Dalek i nem
Sve što dotaknem

Uzaludno postaje
Kao pepeo na kiši
Da, kao pepeo
Pod dugom uspomena
I postaje samo uspomena
Samo
Uspomena...

* * *

Daleko, iza sedam gora
Ima okean koji čuva
Stoletnu tajnu
Ostrva koje nekada
Moćno i veliko beše
Ali, prokljalo je crno seme
I vetar je zbrisao svet
Civilizacija je poražena
A velika kometa pala
Kao suza pri rađanju
Novog kosmosa
Od sunčanog Istoka
Novi zraci dosežu do nas
Na krvavoj zastavi pobede
Ostajem sam.

* * *

Postoji grob
Iz koga drenov šib raste
Usmeren ka nebu ogleda Sunce
U sebi
Smenjuju se godišnja doba

A dren je i dalje čvrst
Nijedan vetar
Ne može ga oboriti
Nijedna zima
Mu nauditi neće
Jer koren mu je duboko
U prebivalištu nebeskog kralja
Cvetovi mu sežu
Do njegove krune
A drvo je njegov skiptar
Nekad, sad, zauvek...

* * *

U gluho doba
Kad vetar zakuka
A noćne ptice počnu
Posmrtnu pesmu
Pomeni moje ime
Na iskap ga iskapi
Suze radosnice, pelin i gar
Što preostaše od dana davnih
Seti se plesa pod mesečinom
I gljiva što skupljasmu
U šumama sumraka
Nek potok tiho zaromori
Nek se zvezde sred oblaka vijuju
U daljinama tavnim
Nek tvoje lice zasija
Sjajem što iza groba seže
Oslobodi svoje srce bar na tren
Okova ovog sveta
Izađi na proplanak

Izgovori bajalice stare
Uroni pod površinu
Jezera srebrnog
I vrati mi se
O, seni moja izgubljena,
Vrati se i ostani
Dok vekovi udaraju čavle
Pod pokrovom smrti
U kovčegu tihom
Tada me nađi
Dok smiraj večni
U zoru ne dođe
Baš kao prvog trena
Kad svet bi nov i mlad
Kad svet bi nov i mlad...

* * *

Gvozdena gora
Obasjana odobljescima
Sumornog Sunca
U daljinama iza pustinje Gobi
Iza severa Mongolije
Gvozdena gora
Što crne snove sneva
I vetrove površine Bajkala
U večitoj borbi što stoje
Gvozdena gora
Boravište nekada moćnih
U biljke pretvorenih
I bezmerni pesak
Pustinjskih ptica poj
Gvozdena gora

Gde življaše okovani kralj
I žar prošlosti pokopan
Tu mi se otkri svetlo u tami
Što ne poznaje godine
Gvozdена gora
Snaga, led i spokoj
Sila lanaca kojima plaćamo
Naše dane
Na tom mestu
Sve je zaboravljeno
Gvozdена gora
Kuju potresa ritam
Šamana od olova
Što plešu u krugovima
Vatrenim kao luč prvog dana
Gvozdена gora
Mukla i stamena
Kao damari srca
Tek rođenog bika
Gvozdена gora
Boravište praiskona
Gvozdена gora
Gvozdена gora
Gvozdена gora...

* * *

Rođen si
U znaku vatre
Jednorogog kentaura
U času bika
Teleta od zlata
Zvezde ti nameniše sudbinu

Pevača il' pojca
Ali ti si hteo više
Uvek više
Sada hujiš krugovima pakla
Žaleći za nevinošću
Tek ubrane ruže
Tek ponekad
Nazreš sjaj zvekira
Rajskih vrata
Postao si vetar koji misli haos
Sen što se pruža
Među smrtima zvezda
U bezmernim daljinama
Kopaš u crnim jamama
Buktiš bez svetla
Budiš se kao vetar
Što za počinak ne zna
Knjiga pisana ukletim pismenima
Ali, dobićeš novu priliku
Na Zemlju se vraćaš zaodenut
U runo od zlata
U času kada Merkur Veneru grli
Bi ti dato da pesnik budeš
Il' žrec kakav, prorok, mudrac
Il' pak branitelj što za strah ne zna
Ali ti si hteo više
Uvek više
Toneš u okean mržnje
Bes glasova rastrže tvoju dušu
Počivaš pod iglama crnog bora
Ali nemirnih snova
U kuli što se ruši
Neka, vraćanje je večito

Sada si nema riba
Koja je došla na svet kad zvezda
Sa dva pehara pretače sjaj
To je poslednje rođenje
U kome ćeš poželeti početak
I kraj,
Kraj gneva i surove gordosti
Kraj strasti, zanosa il'gluposti proste
Vazduh se pretvorio u potoke i reke
A zemlja utrnula vatru
Sada je sve čarobno i tiho
Ove reči su ono
Što je potrebno da znaš
Ne žališ više
Nikada.

* * *

O Autoru

Ivan Novaković rođen je 1975. u Beogradu. Objavljivao je kratke priče i poeziju u antologijama, novelu „Otisak“, zbirke pesama „Vajgač“, „Večiti Decembar“ i „Govor Krvi“ u izdanju Stonerizer/Artan Publishing. Zbirka „Vajgač“ je objavljena u štampanoj verziji u izdanju „Crna Kuhinja“ 2014.god. Svirao je u nekoliko underground bendova među kojima su najpoznatiji Dažd, Gypsy Wizard and the Prophets of Doom, Monoton i Aparatčik. Živi i radi u Beogradu.

www.puljp.org